

Onsdag 19. april 1967

Heste og andet

Vibeke Alfelt og „Vertikalen“'s kunstnere i Den Frie

I mere end en halv snes år har heste været Vibeke Alfelts maleriske hovedtema. Hvis ikke de smukke dyr lod sig skildre på så mange måder, kunne man fristes til at sige, at hun allerede ved sit emnevalg *signerede* sine arbejder. Men såvel i naturen som i malerkunsten er heste og heste vidt forskellige, langt mere varierede end de er det på Vibeke Alfelts lærreder.

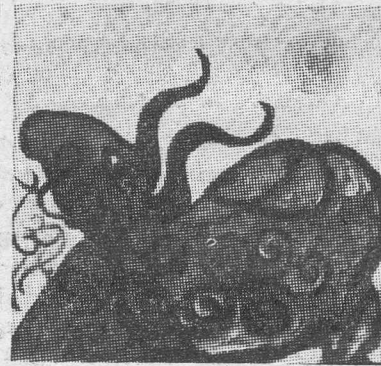
Hvad der fængsler hende, er ikke dyrenes ydre kendetegn eller individuelle særpræg. Hun er mest optaget af den kraft, der karakteriserer *arten*, spændstigheden og den rytmiske skønhed, som man kan nyde, når man ser unge og gamle dyr i bevægelse. Hun har også øje for hestenes fornemhed og varme, for deres ynde og styrke.

SOM sagt maler hun ikke for at portrættere. Vibeke Alfelts kunst

er ekspressionistisk; hun oplever motiverne med digterisk fantasi, bruger dyrene og naturen til at fortælle om sit eget sinds tilstande.

Hestene spænder den lange ryg som en vældig bue ud over lærredets firkant, sparkes vildt med hovene mod billedets hjørner eller drejer det store hoved med de blide, ovale øjne ud mod os. De er malet i alle regnbuens farver, blå, violette og røde heste mellem de sorte, hvide, brune og blakkede.

Der er kåde forårsheste, heste i blåt, nattens hest og laurbærkransede heste, der er hesten der ser og byens hest; alle spejler de Vibeke Alfelts evne til at smykke en billedflade, hendes dekorative sans, og alle røber tillige, at der er en mærkelig blanding af ømhed og vildskab i hendes temperament. Hun maler uden at betænke sig, uden at ængstes, bedre og mere afvekslende og livfuldt end hun

Vibeke Alfelt:
„Solokse“.

før har gjort. Udstillingen i Den Frie rummer også et triptykon — et trefløjet billede — der var indsendt til guldmedalje-konkurrencen på Kunstakademiet. Det har fine kvaliteter og fortjente med sin dekorative virkning en fast plads.

FRÅ starten har „Vertikalen“ haft sin plads blandt de mindre kunstnergrupper herhjemme. Intet tyder på, at den nogen sinde vil kunne forbedre denne status. Årets udstilling — ligeledes i Den Frie — er i hvert fald snarere svagere end forgængere. De få lyspunkter mellem mange arbejder, som blot afspejler tidens tendenser, skyldes *Sven Debois*, *Jens Nordso* og *Erik Lyngø*. Den første røber farvefølsomhed i sine monotypier, den anden demonstrerer endnu en gang sin billeddannende fantasi i nogle arbejder, der forener konstruk-

tive og surrealistiske idealer, og sidstnævntes hvide papirskulpturer er bestemt ikke blottet for plastisk sans. Men som helhed er „Vertikalen“ desværre alt andet end opløftende.

P. L.

I heste

Vibeke Alfelts og Vertikalen

VIBEKE ALFELTS udstilling i Den Fries bygning hedder *Vdenshesten*, og at den hedder noget med hest er ikke helt tilfældigt. De 23 af katalogets billedtitler forkommer ordet hest. Dertil skal lægges et par titler, i hvilke ordet ikke nævnes, men hvor hesten alligevel til stede — samt en masse tegninger af yndlingsmotivet.

Alligevel kan man ikke blot karakterisere Vibeke Alfelt som malerinde, der maler heste. Snarere må man sige, at hun bruger dyrene som en hieroglyf, i hvilken hun beskriver sine oplevelser. Hesten er altomfattende fællesnævner for hendes sindbilleder. I Dagningsens hest kan hun bruge et hestehov i forkortning som anledning til

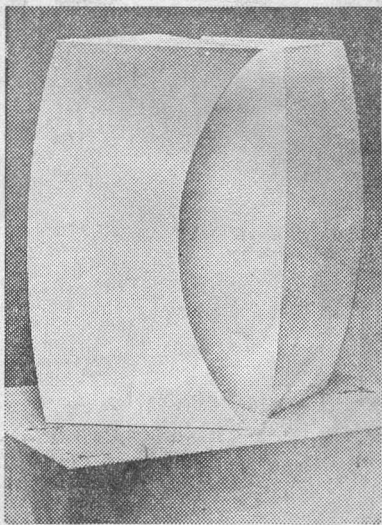
I hestens tegn

Vibeke Alfelts og Vertikalens udstilling i Den Fries bygning

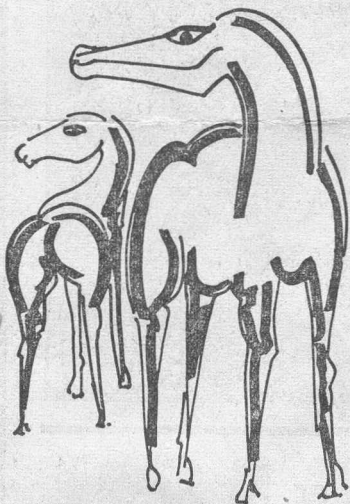
VIBEKE ALFELTS udstilling i Den Fries bygning hedder *Verdenshesten*, og at den hedder noget med hest er ikke helt tilfældigt. I de 23 af katalogets billedtitler forekommer ordet hest. Dertil skal lægges et par titler, i hvilke ordet ikke nævnes, men hvor hesten alligevel er til stede — samt en masse tegninger af yndlingsmotivet.

Alligevel kan man ikke blot karakterisere Vibeke Alfelt som en malerinde, der maler heste. Snarere må man sige, at hun bruger dyret som en hieroglyf, i hvilken hun indskriver sine oplevelser. Hesten er en altomfattende fællesnævner for hendes sindbilleder. I »Dagningens hest« kan hun bruge et hestehovede i forkortning som anledning til at male morgens skære, hvidlige lys, og i »Forårets hest« benytter hun sig af motivet til at skildre en lys, spraglet og meget festlig farveoplevelse. »Den blå okse« er heller ikke blot et billede af et tungt hvilende dyr,

man rose denne udstilling for noget, må det snarere være for bestræbelserne end for resultaterne på væggene. gj.

Erik Lyngge: papir-skulptur.

Vibeke Alfelt: Heste, tuschtegning

men også en skildring af en blå drømmende stemning af en egen vemodighed.

Vibeke Alfelt er en ekspressionistisk kunstner, der lige så ofte maler de indre følelser som det ydre motiv, og hendes umiddelbarhed i følelsen bærer de bedste af hendes billeder og giver dem en kejtet ynde.

På udstillingen viser Vibeke Alfelt et stort triptykon, der har givet udstillingen navn, og midterfeltet af det tredelte billede er meget vellykket. Det bærende forhold mellem den varme rødbrune og den kølige blå er godt, og farvens præcision passer til den svære tegning. Enheden i bestræbelserne kommer billedet til gode.

BLANDT de syv kunstnere, der udstiller på *Vertikalen* i Den Fries bygning, hæfter man sig især ved Erik Lyngé. Han udstiller nogle papir-skulpturer, der tager sig ganske godt ud. De har en svævende lethed i sig, som dels skyldes materialet, dels kunstnerens evne for at afbalancere formerne. I deres forenklede stramhed har de noget i sig, som røber anlæg for skulpturen, men når man derefter skal fortsætte på udstillingen, begynder det at blive småt. Man finder ganske vist noget i Sven Debois' flydende streg i tegninger, mindre i hans raderinger og farvemonotypier. Til udstillingens bedre ende hører også Jens Nordsøs robot- og monitor-billeder og Karen Nordsøs tegninger og raderinger. Men som helhed befinder *Vertikalen* sig på det jævne, og skal